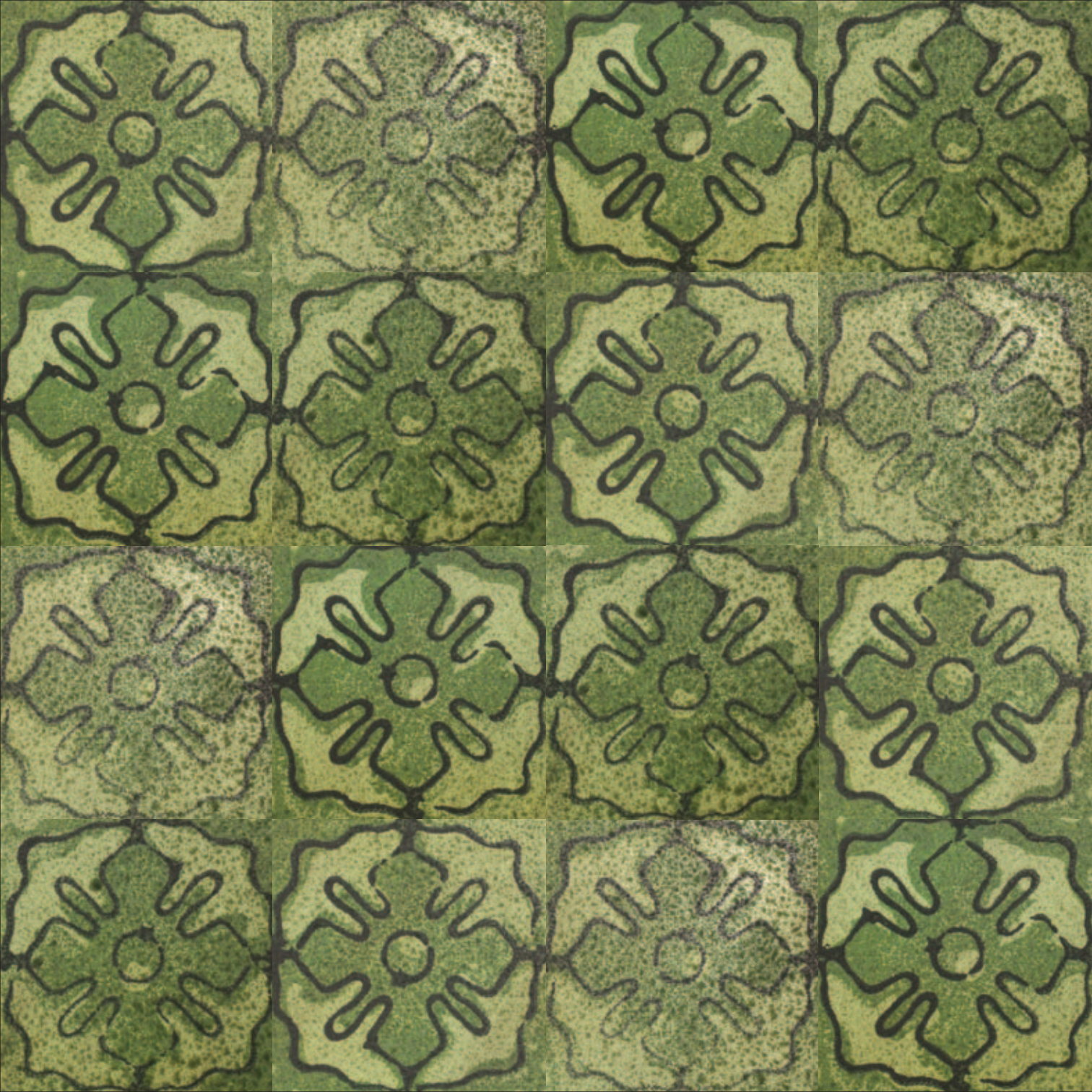

På Aarhus Teater har der førhen været tradition for at spille musicals. En lang række af de helt store musicals har været opført her, og den - af mange savnede - tradition vil vi gerne genoptage. At opsætte musicals på et højt kunstnerisk niveau kræver mange resurser, kompetencer og en stor scene med avanceret teknik. Det har vi på Aarhus Teater – og det skal vi udnytte. Det er helt nærliggende at indlede denne musicalrenæssance med *Sweeney Todd* af Stephen Sondheim, for det er en musical af fineste kvalitet. *Sweeney Todd* tilbyder os musik skabt af et sandt geni. Det er forførerisk og intelligent komponeret musik. Avanceret og dog let at lytte til. Smukt, men aldrig for sødt og sentimentalt. Sort, men ikke ubehageligt. Og så er det en meget morsom historie. For mig er denne blodige musical, som foregår i 1800-tallets London inspireret af blandt andet *Jack the Ripper* og *Dr. Jekyll and Mr Hyde*, et mesterværk. Læn jer tilbage og nyd, at musicalen er tilbage på Aarhus Teater.

Stefan Larsson, Teaterdirektør

Veje til SONDHEIMS Sweeney Todd

Af **Steffen Gliese** Cand. Phil. i teatervidenskab og administrator for facebook-gruppen "Vi, der holder af Sondheim"

Stephen Sondheim har været aktiv som komponist og tekstforfatter på Broadway i syv årtier - fra *West Side Story* i 1957 til en bredt anlagt fejring af hans 80-års dag i 2010, og med mere på vej.

Hele tiden har han været i front med det nyeste nye: fra musical-som-tragedie med *West Side Story*, som han skrev sangtekster til, frem til den kompakte én-aktskomedie *Road Show* fra 2008.

Om der er tale om den stort anlagte forestilling med mange detaljer, eller det mindre format i noget, der kan minde om revy, så tjener hver enkelt lille detalje et formål i den samlede fortælling. Det giver teaterfolk stof til eftertanke og noget godt at arbejde med.

Det var ikke givet, at *Sweeney Todd - a musical Thriller* ville blive et af Sondheims mest spillede og kendte værker. Da den kom frem i 1979, betragtedes den med al sit blod og sit usædvanlige persongalleri som langt over strengen for, hvad genren kunne rumme - og på Broadway og i London gik det da også, som det tit er gået: den gav underskud. Men det var bare en tilvænning, verden skulle igennem - i årenes løb er *Sweeney Todd* blevet en af Sondheims mest spillede og beundrede forestillinger, den skulle blot finde sit publikum! Og sådan har det været med mange af de atten musicals, han har været med til at skrive - faktisk selv *West Side Story*, der først efter en omfattende turné til USAs store provinsbyer vendte tilbage til New York og blev en klassiker med masser af udødelige hits, vi endnu nynner med på. London var en anden sag, her var *West Side Story* en succes fra begyndelsen - og faktisk har Europa tit været bedre til at acceptere den fornyende kraft, der strømmer igennem ethvert nyt værk, som Sondheim har været indblandet i. Der var engang, hvor sådan en udsigt ville have skræmt investorerne på det stærkt kommercielle teatermarked i New York; men med årene har de lært, at pengene kommer ind med tiden, og i dag er det nærmere en æres-sag at skyde penge i en af hans produktioner. Siden 1996 har der da heller ikke været ét år, hvor der ikke har været mindst én genopsætning på Broadway af det, der vel nu må betegnes som en samling nyklassikere. Og med års mellemrum har der så også været en ny musical at begejstres over.

I Sondheims værkliste indtager *Sweeney Todd* pladsen som kulminationen på en meget produktiv og original periode, som krævede et langt tilløb, men som kom til fuld udfoldelse fra 1970 og i årtiet frem. Da begyndte nemlig den kunstnerisk ambitiøse producer Hal Prince, som i 1960'erne også var begyndt at instruere, at realisere projekter, som Sondheim havde i støbeskeen med nogle af tidens unge dramatikere. Den første kom i 1970, *Company*, og den var - er! - et drømmespil, der som en række dramatiske vignetter, eller sketches med sange, udspiller sig i hovedet på den påfaldende passive hovedperson Robert, mens han gennemlever den moderne singlemands 35-års-krise og overvejer, om han skal gøre en ende på det hele

ved at gifte sig. Det kunne virke som et værk skrevet til samtiden, men rent faktisk har det vist sig at være et værk også til eftertiden, for *Company* har haft flere nye opsætninger end de fleste andre musicals.

Dernæst kom allerede året efter *Follies*, der var et gravskrift over det klassiske USA og dets forestillinger om det gode liv, fortalt igennem gamle showfolk til en genforeningsfest. Her fik Sondheim lejlighed til at vise et af sine særligt store talenter som både komponist og tekstforfatter: evnen til at efterligne sine forgængeres stil i både musikalsk sprog og tekst. *Follies* har to typer sange: dels de dramatiske, hvor hovedpersonerne udfolder deres frustrationer og vrangforestillinger, dels pasticher på tidligere tiders sangstil, hvor en dybere sandhed og livsforståelse for den enkelte karakter i showet udfolder sig. Denne dobbelte brug af musicalens elementer har han bragt med i sine senere værker, ikke mindst i netop *Sweeney Todd*, der på sin vis veksler mellem musik, inspireret af film, og sange, inspireret af den tid, handlingen foregår i.

Follies tabte mange penge, og for at få nogle tilbage i kassen ville Hal Prince gerne skabe en mere romantisk forestilling, en ny operette af en slags. Det blev også undertitlen på *A Little Night Music*, der i valsetakt fortalte historien, som så mange af os kender fra Bergmans *Sommernattens Smil*: om skuespillerinden, der kæmper for at blive gift med sin gamle elsker. Det lykkedes så godt at lande en succes, at partituret også kastede den mest kendte Sondheim-sang af sig: "Send in the Clowns", som alle kendte og mindre kendte entertainere har indsunget på et eller andet tidspunkt i deres karriere. Med *A Little Night Music* opstod imidlertid noget meget vigtigere: den helt særlige sondheimske tone, der som al god teatermusik på én gang lader sig iklæde alle mulige kostumer og gevandter efter den dramatiske situation, men som også på samme tid har en distinkt og genkendeligt særegen stil.

Den helt store prøve på, hvad denne Sondheim-'sound' kan, kom med den næste 70er-forestilling, der introducerede et af de mest langvarige kunstneriske fællesskaber, Sondheim har indgået i, nemlig med John Weidman.

Weidman havde skrevet et stykke om Japans åbning for vestlig handel i 1800-tallet, og det var lige, hvad Hal Prince

kunne tænke sig at fejre USAs 200 års uafhængighed med at opsætte! Så *Pacific Overtures* så dagens lys - en mærkelig, men også dybt underholdende forestilling om Japans modernisering. Den blev skrevet, som en japaner, der har set mange amerikanske musicals, ville have gjort det. Hvad Sondheim imidlertid tilegnede sig af erfaring her var, hvordan man kan strukturere lange scener ved hjælp af musik og skiftende melodier - hans absolutte speciale og dét, der også hjælper *Sweeney Todd* som en flydende fortælling: det at udstrække en historie over lang tid og på mange forskellige lokaliteter.

Ud af disse mange vidt forskellige musicals fulgte så *Sweeney Todd* som en slags samlet erfaring. At den står stærkt, kan man forvisse sig om, når man taler med tidens unge om filmudgaven med Johnny Depp og Helena Bonham-Carter! Den blev realiseret af Tim Burton næsten 30 år efter sceneversionen, men virkede stadig frisk og original - og vandt både værket og Sondheim mange nye beundrere.

Hvad Sondheim selv har at sige om forløbet, der førte til *Sweeney Todd*, kan man læse om andetsteds i dette program; men af den righoldige litteratur og forskning - op imod halvdelen af al musicalforskning handler specifikt om Sondheims musicals - kan man lære, hvordan han arbejder. Som regel har det været venners og medarbejderes ideer,

snarere end hans egne, der har været udgangspunktet for et projekt - men lige netop *Sweeney Todd* tog han selv initiativ til. Alligevel bad Sondheim dialogforfatteren Hugh Wheeler, der skulle skrive manuskriptet, om at få en hel, dramatiseret version, som Sondheim så, som han plejer, kunne omsætte i ord og toner til den næsten gennemsungne forestilling. Dermed bestemt ikke sagt, at Sondheim ikke selv er i stand til at få originale dramatiske ideer - men en stor del af hemmeligheden bag Sondheims talent er hans evne til at skabe under de vilkår, som er musicalens: et samarbejde mellem mange kunstneriske specialister, hvor han evner at tilpasse sin sprogtoner til den, dialogforfatteren forsyner karakterne med, så der opstår en helhed.

Når Sondheim så alligevel er den, der fik ideen til *Sweeney Todd*, skyldes det en kærlighed til den særlige afart af teatret, der dyrker den spektakulære, grusomme effekt, det såkaldte "grand guignol" - en lyst, han også dyrkede i sin senere mordermusical *Assassins* om amerikanske præsidentmordere gennem tiderne, skrevet sammen med førnævnte John Weidman.

Den grundlæggende udfordring i musicals er, at de bliver til i et fællesskab af mange stærke kunstneriske viljer, og specifikt er storheden i Sondheims arbejde, at han bruger sprog, der er troværdigt for den karakter, der synger ordene. For at opnå dette resultat arbejder han udfra tre

principper: "Jo mindre, jo stærkere virker det" ("less is more"), "Indholdet styrer formen" ("content dictates form") og "Gud er i detaljen" ("God is in the detail"); for *Sweeney Todds* vedkommende dyrkede de dog - som slogan - en variation, der hedder "Less is bore" ("begrænsning er kedelig") selvom ingen kompleks historie i musicalens 150-årige historie vel i realiteten er blevet fortalt mere stramt! På baggrund af disse principper foretager han en stadig præcisering af sin tekst, til den fremstår som et klart destillat af det, der skal udtrykkes på scenen. Eller måske snarere som en juvel, der er slebet til at passe perfekt i indfatningen.

Sondheims forbandelse har tit været, at man har overset hans humor, fordi der snarere har været en tendens til at understrege de dybere, analytiske indsigter i samfund og menneske, som ligger bag værkerne - og på sin egen måde er Sondheim mere dramatiker end traditionelt sangtekstforfatter. Hos Sondheim finder man en sofistikeret humor, der ikke blot hjælper publikum til at fordøje de til tider seriøse emner, som hans kritikere mener, han har ødelagt den ellers så hyggelige musicalgenre med. Denne imødekommenhed overfor publikum udspringer dog altid af den figur, der synger hans tekst, og øger indsigten i figurens væsen med dennes egne ord.

Forestillingens opkomst, og efterhånden også voksende succes, har selvfølgelig ikke kunnet undgå at skabe

nysgerrighed om de faktiske forhold. Fandt noget sådan sted i virkeligheden? Var der en morderisk barber og en postejbagerske, der indgik kompagniskab? Med jævne mellemrum har den ene og den anden fremført beviser på historiens rod i den voksende storby. Det har dog ikke hidtil været muligt at føre sandhedsbevis; anderledes forholdt det sig med en senere sag i Tyskland, hvor Fritz Haarmann over en årrække, i det efter første verdenskrig så uendeligt fattige land, efter sigende slagtede unge mænd og solgte deres kød på dåser. Sagen om ham danner delvist baggrund for Frits Langs film, *M*. Baggrunden for Sondheims musical har derimod rod i fiktionen: en dialektkomedie af dramatikeren Christopher Bond, som han så i 1973, og som var nyeste eksempel af mange på værker udløst af den ellers på alle måder elendige foljeton *The String of Pearls*, der udkom til massernes adspredelse i 1847-48. Historien viste sig langt mere levedygtig end dens ringe oprindelse kunne tilkomme; men med musicaludgaven fra 1979 løftedes dens grovkornede virkemidler op i en anden sfære og blev kunst - én af hovedværkerne i den moderne, amerikanske musical.

Af Sondheims 18 forestillinger har lige knapt halvdelen været spillet på danske teatre, hans værkliste er:

Saturday Night 1954
(urpremiere 1997)

West Side Story
(kun sangtekst)
1957/danmarkspremiere 1965

Gypsy
(kun sangtekst) 1959

A Funny Thing Happened on the Way to the Forum
1962/danmarkspremiere 1964

Anyone Can Whistle
1964

Do I Hear a Waltz?
(kun sangtekst) 1965

Evening Primrose
1967

Company
1970/danmarkspremiere 1971

Follies
1971

A Little Night Music
1973/danmarkspremiere 1978

Frogs
1974

Sweeney Todd
1979/danmarkspremiere 1988

Merrily We Roll Along
1981

Sunday in the Park with George
1984/danmarkspremiere 1987

Into the Woods
1987/danmarkspremiere 1989

Assassins
1991/ danmarkspremiere 1993

Passion
1994

Road Show
2008

Hans Dueholm
Thomas Gaarde
Kristine Elmedal
Frederik Ømann
Sandra Elsfors
Thomas Agerholm
Cecilie Thim

Stephen Sondheim om

Sweeney Todd

Den djævelske barber fra Fleet Street

Det var hverken showmusik eller klassisk musik, der fyldte i min barndom, selvom min far spillede Broadwaymelodier (efter gehør) og jeg selv fik klaverundervisning i to år. Jeg var således udsat for Gershwin gennem *The Man I Love* og Rodgers gennem *Blue Moon* samtidig med Beethoven gennem *Für Elise* og Rimsky-Korsakov gennem *The Flight of the Bumblebee*.

Til gengæld var det filmmusik, som betog mig, og her tænker jeg på underlægningsmusik, ikke sange. Som ti-årig var jeg mere fan af Korngold end af Kern og mere af Steiner end af Strauss – altså Richard Strauss. (Jeg var for uskolet til at forstå, at Steiner var Richard Strauss.) Jeg var glad for teater, men jeg *elskede* film og film af enhver slags: drama, komedier, kortfilm og især trailers – faktisk alt på nær musicals med undtagelse af *The Wizard of Oz*, som jeg enten kunne udholde, når sangene faldt i min smag, eller kedede mig over, når de ikke gjorde. Mine favoritter var romantiske melodramaer og spændingsfilm, som *Casablanca* og Hitchcockfilm fra perioden – film, hvor musikken var lige så vigtig for filmen og dens historie, som skuespillerne var. For mig var det ypperste af disse melodramaer, *Hangover Square*, en thriller om en sød, naturlig og talentfuld komponist, der, når han hører en bestemt høj tone, slår over i en skizofren tilstand og forvandler sig til en seriemorder. (...)

På dette tidspunkt var jeg også inspireret af Oscar Hammerstein og blev stadig mere interesseret i teater-sange, men det var først 30 år senere, at disse to lidenskaber smeltede sammen. Det skete i 1973, da jeg i London tilfældigvis så Christopher Bonds udgave af det nittende århundredes britiske kioskroman *Sweeney Todd, den djævelske barber fra Fleet Street*. Selvom den primært blev spillet som en komedie med værtshussange mellem scenerne, slog den mig straks som oplagt materiale til en gysermusical – en musical, som ikke skulle synges hele vejen igennem, men som blev holdt sammen af konstant underlægningsmusik, der ville tryllebinde publikum og måske endda skræmme dem fra vid og sans.

Dette skulle være min hyldest til Bernard Herrmann og filmen *Hangover Square*. Givet min modvilje overfor opera, som i virkeligheden skyldtes utålmodighed, var jeg

fast besluttet på, at værket overvejende skulle konstrueres af forskellig sangtyper: En mellemting mellem musical og syngestykke ligesom *Carmen*, men måske med færre recitativer. Udfordringen lå i at gøre det flamboyante ved denne sindsoprivende historie troværdigt for et moderne publikum. Jeg regnede med, at en strøm af stemningsfuld baggrundsmusik ville løse problemet, ligesom det gjorde i Hitchcocks film, af hvilke Herrmann havde lavet musikken til mange. (...)

Sweeney Todd er af folk, der går op i kategorier, blevet kaldt alt fra en opera til en sangcyklus. Når jeg endelig *har* skullet finde en betegnelse, har jeg kaldt den for en mørk operette, men hvis *Sweeney Todd* er en operette, hvad er en operette så? ”Opera” forbinder jeg med endeløs deklameret sang, ”Operette” med et muntert kor af dansende bønder på byens torv, ”Opera Bouffe” med lattervækkende (det er i hvert fald hensigten) forvekslingskomedie, ”Musical Comedy” med elegant fart over feltet, og ”Musical Play” er en slags Musical Comedy, der ikke er morsom. For mig er en opera noget, der bliver opført i et operahus for et operapublikum. Det er atmosfæren og publikums forventninger, som farver aftenen. Da *Porgy and Bess* blev opført på Broadway, var det en musical, da den blev opført på Glyn-debourne og på Covent Garden, var det en opera. Når *Carmen* opføres i et operahus, er det en opera, comique eller ej, og da den blev opført på Broadway som *Carmen Jones* og havde mindre dialog end originalen, var det en musical. Opera defineres af den som ser og lytter. Og hvor har vi så *Sweeney*?

Det tætteste jeg kan komme på en definition er ”Mørk operette”, men det kan være lige så misvisende som alle de andre betegnelser. *Sweeney Todd* er i virkeligheden en film skrevet for teatret.

Stephen Sondheim: *Finishing the Hat*, s. 331-332, Virgin Books 2010, overs. red.

Lotte Andersen

FØRSTE AKT

Preludium

Prolog:
Balladen om Sweeney Todd
(Ensemblet)

Bedst her i London
(Sweeney Todd, Anthony, Tiggerkvinden)

De værste postejer
(Mrs. Lovett)

Så trist
(Mrs. Lovett)

Balladen om Sweeney Todd
(Ensemblet)

Min ven
(Sweeney Todd, Mrs. Lovett)

Guldspurv og lærkelil
(Joanna)

Åh, Miss
(Anthony, Joanna, Tiggerkvinden)

Joanna
(Anthony)

Pirelli's eliksir
(Tobias, Mrs. Lovett, Sweeney Todd, Ensemblet)

Pirelli's entré
(Pirelli)

Konkurrencen
(Pirelli)

Balladen om Sweeney Todd
(Ensemblet)

Joanna
(Dommeren)

Vent
(Mrs. Lovett)

Pirelli's død
(Pirelli)

Balladen om Sweeney Todd
(Tobias, Pirelli, Betjenten)

Kys mig
(Anthony, Joanna)

Damer
(Betjenten)

Kys mig
(Anthony, Joanna, Dommeren, Betjenten)

Smukke kvinder
(Dommeren, Sweeney Todd)

Åbenbaring
(Sweeney Todd)

Et stykke præst
(Sweeney Todd, Mrs. Lovett)

ANDEN AKT

Gud, det' godt
(Tobias, Mrs. Lovett, Sweeney Todd, Ensemblet)

Joanna
(Sweeney Todd, Anthony, Joanna, Tiggerkvinden)

Ud til havet
(Mrs. Lovett)

Balladen om Sweeney Todd
(Ensemblet)

Brevet
(Joanna, Tiggerkvinden, Pirelli, Betjenten, Dommeren)

Bare jeg er her
(Tobias, Mrs. Lovett)

Skillingsviser
(Betjenten, Mrs. Lovett)

Fogg's galeanstalt
(Ensemblet)

Byen i flammer
(Ensemblet, Joanna)

Eftersøgning
(Mrs. Lovett, Sweeney Todd, Tiggerkvinden, Ensemblet, Anthony, Joanna)

Dommeren vender tilbage
(Sweeney Todd, Dommeren)

Balladen om Sweeney Todd
(Ensemblet)

Finale
(Mrs. Lovett, Sweeney Todd)

Epilog:
Balladen om Sweeney Todd
(Ensemblet)

Thomas Agerholm

Frederikke Kampmann

Lotte Andersen
Frederik Ømann

Brødrene Prices præstepostej

(12-14 personer)

INGREDIENSER:

Kødfyld:
1/2 l friske brødkrummer
ca. 1 dl fløde
4 fed hvidløg
5-6 skalotteløg
300 g afkølet svinespæk
300 g kyllingelever
500 g præst – skåret ikke alt for fint.
(Kan til nød erstattes af kalvesmåkød...)
500 g svinekød, evt. nakkekam
2 æg
16 g salt
2 tsk. friskkværnet peber
1 tsk. tørret timian
1 tsk. allehånde
1 tsk. tørret rosmarin
1 tsk. stødt ingefær
1/2 tsk. stødt nellike
ca. 1 dl cognac
ca. 1 dl calvados
4 laurbærblade

Dej:
250 g hvedemel (ca. 4-5 dl)
1 tsk. bagepulver
1 tsk. fint salt
150 g koldt smør
1 dl piskefløde

FREM GANGSMÅDE:

Dej:
Bland mel, bagepulver og salt. Skær smørret i mindre stykker og smulder det i melblandingen til den ligner revet ost.
Saml hurtigt dejen med fløde. Tryk 3/4 af dejen ud i en smurt franskbrødsform (ca. halvanden liter). Dejen skal gå helt op til kanten.
Stil formen og resten af dejen tildækket i køleskabet i mindst 1 time.

Kødfyld:
Find en god, velholdt præst. Gerne mør og nogenlunde renlig.
Er det en ældre præst, skal man overveje at give præsten lidt længere tid i ovnen. Er der tale om en ret fed præst – eller er præsten decideret et svin - kan man holde igen på flæskesmåkødet.

Udblød brødkrummerne i fløden og sæt det til side.
Hak hvidløg og skalotteløg fint og lad det klare i lidt smør på en pande.
Hak svinespæk og kyllingelever fint i kødhakkeren.
Hak præst og flæskekød lidt grovere.
Bland derpå kød, løg, æg, udblødt brød, krydderier, cognac og calvados grundigt sammen.

En passende brødform fores med 3/4 af dejen. Kom farsen i formen.
Dæk postejen med det sidste af dejen. Lav eventuelt lidt mere dej og pynt toppen af postejen med små kagemandspræster af dejen.
Bag ved 180 grader i 45 minutter – tjek udseende - hvis dejen allerede er mørk på toppen, så dæk med folie og bag videre i 45 minutter.
Fjern derpå folien og lad postejen afkøle. Den skal blive helt kold – eventuelt kan den sættes i køleskab et døgn. Løs den langs siderne med en kniv. Skær den i ca. 1-2 centimeter tykke skiver.
Servér den i skiver med cornichoner til.

Frederik Ømann
Lotte Andersen
Flemming Enevold

Flemming Enevold
Lotte Andersen

Christine Sonnich Andersen
Hans Dueholm

Sandra Elsfort
Christine Sonnich Andersen
Thomas Agerholm
Frederik Ømann
Lotte Andersen
Cecilie Thiim
Thomas Gaarde
Christine Holman
Kristine Elmedal

Instruktør
Mick Gordon

Instruktør Mick Gordon er født i Nordirland, men har i dag base i London, hvor han er kunstnerisk leder af teatereksperimentet On Theatre – etableret af den internationalt prisvindende instruktør selv. Mick Gordon var Trevor Nunn’s associate director på the Royal National Theatre London, og han har desuden været leder af the National’s Tranformation Season. Mick Gordon både skriver og instruerer teaterstykker, og har blandt andet vundet the Peter Brook Award for Most Outstanding Theatre.

Udvalgte produktioner:

On Love

(Gate Theatre London, Nationaltheatret i Norge)

Swedish and Italien

(Dramaten i Stockholm)

My Fair Lady

(National Theatre Buenos Aires)

Kapelmester
Mikkel Rønnow

Kapelmester Mikkel Rønnow er uddannet sceneproducent fra Statens Teaterskole. Siden 1998 har han produceret musicals, teater, koncerter og opera i Danmark, fra 2009 som chefproducent på Aarhus Teater. Stod sammen med Stig Rossen bag de tre internationalt castede forestillinger *Chess*, *Copacabana* og *Les Misérables*, der turnerede landet rundt. Co-producerede i 2004-2005 danmarks-turneen af *Grease*, som var nomineret til en Reumert for ’Bedste musikteater’. Rønnow virker som gæste-lærer i både ud- og indland og har dirigeret og udgivet 6 musical cd’er.

Udvalgte produktioner:

Chess

(blev i 2002 nomineret til en Reumert I kategorien ’Bedste Musikteater’)

Grease

(nomineret til ’Bedste musikteater’ og vinder af to Reumert talentpriser)

My Fair Lady

Danmarkstourné 2006-2007

Scenograf
Igor Vasiljev

Scenograf Igor Vasiljev er født på den kroatiske halvø Pula og uddannet scenograf fra Academy of Applied Arts i Beograd. Han er kendt for at udforske den digitale verden i sit arbejde, hvor han har eksperimenteret med digitale fotos, kunstværker og elektroakustisk musik. Igor Vasiljev har vundet flere priser for sin scenografi, blandt andet på den anerkendte serbiske YUSTAT Biennale of Stage Design, og han har udstillet på the Prague Quadrennial – verdens største udstilling af scenografier og teaterarkitektur. Vasiljev har flere gange tidligere samarbejdet med instruktør Mick Gordon.

Udvalgte produktioner:

Deep Cut

(instrueret af Mick Gordon på Sherman Cimry/Tricycle/Edinburgh Festival)

Grimms Tales

(instrueret af Mick Gordon på Dusko Radovic i Beograd)

Gespensterhaus

(på Taschenoper Festival i Salzburg)

Kostumedesigner
Maja Mirkovic

Kostumedesigner Maja Mirkovic er født i Sabac i Serbien og uddannet kostumedesigner fra University of Applied Arts and Design i Beograd. Hun er et alsidigt talent, der foruden en separat udstilling har deltaget i 15 store udstillinger både i ind- og udland. Foruden en række teoretiske artikler, har hun også skrevet og udgivet adskillige digte. Maja Mirkovic har designet kostumer til 74 teaterforestillinger, 6 film, en tv-serie, 5 koncerter, 5 tv-reklamer og en musikvideo. Hun har vundet adskillige priser, deriblandt 2010 Joakim Vujic Award for bedste kostumedesign i stykket *Dundo Maroje* på Krusevac Theatre.

Udvalgte produktioner:

Festen

(Bo Hansens adaption af Thomas Vinterberg og Mogens Rukovs filmmanus, Ateleir 212, Beograd)

The Event in Apartment Nr. 2

(Sabac Theatre, Sabac)

Hair

(Atelier 212, Beograd)

Lysdesigner
Mark Howland

Lysdesigner Mark Howland havde ingen teaterdrømme, da han gik i gang med en uddannelse på det prestigefyldte Oxford University. Undervejs i studierne fandt han imidlertid vej til the Oxford Playhouse, hvor han kom til at stå for lysdesignet på en del studenteropsætninger. Mark Howland tog konsekvensen – og en uddannelse i Stage Lighting fra RADA (Royal Academy of Dramatic Art), hvor han i dag fungerer som gæsteunderviser. Hans arbejder inkluderer teater, opera, musicals og korkoncerter i alt fra kirker til store teatersale.

Udvalgte produktioner:

Carmen

(Dorset Opera)

Bea

(On Theatre, London, ledet af Mick Gordon)

Home Place

(Lyric Theatre, Belfast)

Koreograf
Sally Brooks

Koreograf Sally Brooks er født i London og uddannet fra byens prestigefyldte Bird College, der uddanner talenter inden for dans, musik og teateroptræden. Sally Brooks er et alsidigt talent, der siden hun forlod Bird College både har arbejdet som performer og som koreograf. Netop som koreograf arbejdede hun også i 2008 på Union Theatre i London med *Sweeney Todd*. Brooks har også flere gange tidligere samarbejdet med instruktør Mick Gordon.

Udvalgte produktioner:

The Ride of Your Life

(instrueret af Mick Gordon på Polka Theatre)

Bea

(instrueret af Mick Gordon på Soho Theatre)

Aladdin

(Buxton Opera House)

Jens-Christian Wandt

Xenia Lach-Nielsen

Hans Dueholm
Johannes Nymark

Xenia Lach-Nielsen
Jens-Christian Wandt
Frederikke Kampmann
Hans Dueholm

SWEENEY TODD
Den djævelske barber
fra Fleet Street

Musik og sangtekster
STEPHEN SONDHEIM
Dialog
HUGH WHEELER

Original orkestrering
JONATHAN TUNICK

Oversættelse
ADAM PRICE
JESPER MALMOSE
JAMES PRICE

Efter en bearbejdelse af
CHRISTOPHER BOND

Originalt instrueret af HAROLD PRINCE
Produceret på Broadway af RICHARD BARR,
CHARLES WOODWARD ROBERT FRYER,
MARY LEA JOHNSON og MARLIN RICHARD
i samarbejde med DEAN og JUDY MANOS.
Præsenteret efter aftale med Josef
Weinberger Ltd. på vegne af Music Theatre
International, New York.

Iscenesættelse
Mick Gordon
Kapelmester
Mikkel Rønnow

Scenografi
Igor Vasiljev

Kostumedesign
Maja Mirkovic

Koreografi
Sally Brooks

Orkesterarrangementer
Mikkel Rønnow

Lysdesigner
Mark Howland

Lyddesigner
Caspar Ravn

Sminke- og maskedesign
Haakon Sitje

Video
Igor Vasiljev/Eugen Slavik

MEDVIRKENDE
Sweeney Todd
Flemming Enevold

Mrs. Lovett
Lotte Andersen

Dommer Turpin
Jesper Brun-Jensen

Joanna
Frederikke Kampmann

Anthony
Johannes Nymark

Tobias
Frederik Ømann

Pirelli
Jens-Christian Wandt

Tiggerkvinden
Xenia Lach-Nielsen

Betjent Bamford
Hans Dueholm

Herre
Thomas Gaarde

Herre
Thomas Agerholm

Kvinde
Cecilie Thiim

Kvinde
Christine Holman

Kvinde
Sandra Elsfort

Kvinde
Christine Sonnich Andersen*

Kvinde
Kristine Elmedal**

UNDERSTUDIES
Sweeney Todd
Thomas Gaarde

Mrs. Lovett
Cecilie Thiim

Tiggerkvinden
Christine Holman

Swings
Thomas Agerholm
Christine Sonnich Andersen*

*3. års elev i scenetjeneste
fra Det Danske Musicalakademi
**3. års elev i scenetjeneste
fra skuespillerskolen v/ Aarhus Teater

ORKESTER
Violin I / koncertmester
Kathryn Templeman

Violin II
Sophia Larsdotter

Cello
Jon Anderskou

Bas
Jens Jepsen

Fløjte / piccolo
Karolina Leedo

Klarinet / fløjte / piccolo
Robin Watson

Obo / engelsk horn
Lydia Griffiths

Horn
Pål Soknes

Trompet
Jan Sørensen

Trombone
Niels Nørgaard

Orgel / piano / keyboard
Martin Konge

Keyboard
Edi Premate

Slagtøj
Henrik Svenning

PRODUKTIONSTEAM
Producenter
Lars Søgaard
Line Bjergø
Mikkel Rønnow

Dramaturg
Trine Holm Thomsen

Forestillingsleder
Louise Münzberger

Regissører
Claus Mydtskov
Vibeke Pagh Schultz

Instruktørassistent
Helle Eisenreich

Markedsføring
Simon Fernando

Makeup / masker / parykker
Haakon Sitje

Rekvisitør
Ditte Marie Winther

Skræddersal
Bente Bilde

Malersal
Søren Harder

Scenen
Jacob Meyer Rosenberg
Ole Gade

Smed
Svend Christensen

Snedker
Erik Wisler

Repetitører
Martin Konge
Edi Premate

Vocal coach
Klaus Møller

Voice coach
Louise Thrane

Afvikling lys
Anders Skjødt Tinggaard

Afvikling lyd
Caspar Ravn

Videoprogrammør
Jesper Uglsøe

Mikroport
Ken Jørgensen

Afvikling scene
Karin Grouleff
Alex Sørensen
Ole Gade
Jesper Goosmann
Kristian Skov
Jacob Meyer Rosenberg

Lysansvarlig
Anders Skjødt Tinggaard

Special Effects
Peder Jacobsen
Bjarne Skram Jensen

Afvikling sminke/mask
Vibeke Prip
Rikke kjær Jensen
Adeleine Kreiberg
Signe Herlevse

Påklædere
Janne Boisen
Lars Ryegaard
Tina Larsen
Louise Henriksen
Lærke Langstrup

Følgespot
Nanna Rudfeld
Maja Ericson
Trine Holt
Rikke Dueholm.

Forlag
Josef Weinberger Ltd.

Programredaktion
Trine Holm Thomsen
Simon Fernando

Foto fra afsluttende prøver
Rasmus Baaner

Program layout
Jørn Moesgård as

Tryk
EJ Graphic A/S

Forestillingens varighed:
Ca. 2 timer og 45 min.
inkl. pause

Premiere
Aarhus Teater
Store Scene 1.4. 2011.

HOVEDSPONSORER

SPAREKASSEN
KRONJYLLAND
mere end penge
www.sparkron.dk

CERES
BYEN & BRYGGERIET
www.ceres.dk

Jyllands-Posten
www.jp.dk

EVENTPARTNERE

AGS
AARHUS
www.agffodbold.dk

Søren Jensen
Rådgivende Ingeniørfirma
www.sj.dk

www.aarhusteater.dk
er udarbejdet af Heyday
og ITIDE i Ajour CMS

KULTURMINISTERIET
Kulturministeriet
støtter Aarhus Teater

Forestillingssponsor
Vilhelm Kiers Fonden

Programpigerne er
sponsoreret af
Sophies Tøjhus

AARHUS TEATERS
SAMARBEJDSPARTNERE
Arkitektfirmaet C.F. Møller A/S
A/S Panda

Bravida Danmark A/S
Chr. Østergaard I/S

Danske Bank
DEFCO A/S

EJ Graphic A/S
EL:CON

Elna og Erik Mariagers Fond
Handelsbanken

Harboe Skilte A/S
Heyday ApS

Holst, Advokater
Itide A/S

Jyske Bank
Jørn Moesgård as

KPMG
LETT Advokatfirma

Lindpro
Malermester Erik Dalsgaard A/S

Mangaard Travel Group
Nordea

Nykredit
Schouw & Co.

Spar Nord Bank
STARK

Aarhus havn
Aarhus Oliefabriks Fond
for Almene Formål
Århus Stiftstidende

Vi skriver også om kulturen HVER DAG

Jyllands-Posten

